

Họ và tên thí sinh:.....
Số báo danh:.....

I. PHẦN ĐỌC HIỂU (4.0 điểm): Đọc văn bản :

Năm 1956, nhà khoa học máy tính người Mỹ Giôn Mác Cát- thi (John Mc Carthy) đã đặt ra thuật ngữ “trí thông minh nhân tạo” (AI). Ông dự đoán kĩ nguyên của các cỗ máy thông minh sẽ trở thành sự thật trong vòng một thập kỉ. [...]

AI sắp trở thành hiện thực

Năm 2008, một máy tính cá nhân có khả năng xử lí khoảng 10 tỉ lệnh mỗi giây. Nhiều quá. Nhưng chừng ấy chỉ bằng tốc độ xử lí của não một con cá nhỏ. Cho đến năm 2040, theo lí thuyết, các bộ não máy có thể xử lí gần 100 nghìn lệnh mỗi giây. Con số này tương đương với bộ não người. Vậy điều gì sẽ xảy đến khi trí thông minh nhân tạo bắt đầu đầu lại chính các nhà thiết kế ra nó?

Từ trước tới nay, phần lớn máy móc đều được lập trình trước hoặc dạy các chuỗi hoạt động logic. Nhưng trong tương lai, những cỗ máy có AI mạnh mẽ có khả năng học hỏi khi chúng vận hành và phản ứng lại với các sự kiện bất ngờ...[...]

Điều gì sẽ xảy ra tiếp theo?

Rất ít người nghi ngờ việc AI sẽ tiến bộ hết sức nhanh chóng trong những năm tới... Tuy nhiên, vẫn còn đó hai câu hỏi lớn. Thứ nhất, liệu não người về cơ bản chỉ là một cỗ máy với đồng dây dợ và vài chất hóa học cũng như điện năng được thêm vào, hay còn chứa đựng nhiều thứ hơn thế? Nếu não người chỉ đơn giản là bộ sưu tập của nguyên tử, vậy thì chắc chắn rằng trước sau gì chúng ta cũng thiết kế ra những cỗ máy có thể bắt kịp và thậm chí là vượt qua những năng lực của con người... Thứ hai, ngay cả nếu máy móc không đạt được mức độ tinh tế như trên, nhiều khả năng là chúng vẫn sẽ trở nên rất thông minh; vậy thì điều gì sẽ xảy đến với những người trước kia làm những việc mà máy móc sẽ đảm nhiệm trong tương lai?

Chào mừng đến với thế giới tương lai. Một thế giới chỉ toàn kim loại và sử dụng rất nhiều pin. Hi vọng rằng máy móc sẽ không giận dữ và không tìm ra cách nô dịch loài người.

(Theo Ri-sát Óát-xon, **50 ý tưởng về tương lai**, Trong Tuấn- Ngọc thạch dịch, NXB Thế giới – Công ti Văn hóa và Truyền thông Nhã Nam, Hà Nội, 2010, Tr.120-125)

Thực hiện các yêu cầu sau :

Câu 1: Theo văn bản, thuật ngữ “trí thông minh nhân tạo” (AI) được đặt ra bởi nhà khoa học nào và vào năm nào?

Câu 2: Nêu mục đích của văn bản thông tin trên.

Câu 3: Chỉ ra và nêu tác dụng của biện pháp tu từ được sử dụng trong đoạn:

“Năm 2008, một máy tính cá nhân có khả năng xử lí khoảng 10 tỉ lệnh mỗi giây... Nhưng chừng ấy chỉ bằng tốc độ xử lí của não một con cá nhỏ.”

Câu 4: Qua văn bản, anh/chị hiểu thế nào về mối lo ngại của con người trước sự phát triển của trí tuệ nhân tạo?

Câu 5: Từ góc độ cá nhân và sự hiểu biết về vai trò của con người trong kĩ nguyên công nghệ, em hãy lí giải vì sao tác giả lại kết thúc bằng một hi vọng mang màu sắc cảnh báo như vậy?

II. PHẦN VIẾT (6,0 điểm)

Câu 1. (2,0 điểm): Từ góc nhìn của một người trẻ, anh/chị hãy viết một đoạn văn ngắn (khoảng 200 chữ) bày tỏ suy nghĩ về việc con người cần có những hành động cụ thể nào để làm chủ công nghệ, không trở thành những người "trước kia làm những việc mà máy móc sẽ đảm nhiệm trong tương lai".

Câu 2. (4,0 điểm): Viết bài văn nghị luận khoảng 600 chữ so sánh nhân vật Cường và nhân vật anh thanh niên trong hai đoạn trích sau đây:

(Tiểu thuyết “Mưa đỏ” được nhà văn Chu Lai (sinh năm 1946)- đại tá, nhà văn quân đội- sáng tác năm 2015 tái hiện cuộc chiến đấu khốc liệt của những người lính trẻ tại Thành cổ Quảng Trị

năm 1972 – một trong những chiến trường ác liệt nhất thời chống Mỹ. Đặng Cường một nhạc sĩ trẻ tài hoa, sinh viên năm thứ tư Nhạc viện (22 tuổi) với vóc người cao ráo, khôi ngô, cương nghị. Anh đã dứt khoát gác lại cơ hội du học Nhạc viện Tchaikovsky danh giá để nhập ngũ.)

[...] Cô gái quay hẳn mặt lại nhìn thẳng vào mắt anh:

- Nhưng có nhất thiết cứ phải như vậy không? Có nhất thiết cứ phải dứt bỏ hết thầy khi anh không cần phải dứt bỏ, không ai bắt đưa con duy nhất của một liệt sĩ phải đi cả, trong khi Nhạc viện Tchaikovsky, một học viện danh giá bao nhiêu người mơ ước mà không được đang chờ anh ở bên kia “và cũng chỉ còn không đầy một năm nữa là anh sẽ tốt nghiệp Nhạc viện bên này?”

Mẹ anh cũng nói như em và nhiều thầy cô, bạn bè cũng nói như em nhưng anh nghĩ cái sự học là cả đời, học lúc nào cũng được, còn có nhiều dịp để học, lúc này cả nước theo lệnh tổng động viên ra đi hết, mình ở lại không đành. Và kể cả em nữa, anh ở lại có thể em sẽ vui hơn, hạnh phúc hơn, nhưng rồi biết đâu ánh mắt em nhìn anh mỗi sáng ra sẽ lùn đi, sẽ thấp xuống như anh có điều gì không phải với cuộc đời, đúng không?...

- Thỉnh thoảng em đến chơi cho mẹ đỡ buồn. Anh... thương mẹ lắm! Bất ngờ cô bật trở lại:

- Anh thương mẹ nhưng anh có thương thân anh, có thương em không?

- Chính vì thương, rất thương nên anh mới phải đi.

- Người ta bảo anh gan, anh chơi trội, anh thích biểu diễn lòng yêu nước, biểu diễn chí nam nhi... em không tin nhưng bây giờ thì...

- Em tin, đúng không?

- Thôi thì tùy em, mỗi người mỗi quan niệm, mỗi cách sống. Cách sống của anh không phải do anh chọn mà hình như lịch sử nước mình, con người nước mình nó thế, có muốn làm khác cũng không được. Hơn thế, bạn bè đi cả rồi, đi đến vắng lặng cả đường phố, mình ở lại không đành.” (Trích *Mưa Đỏ*, chương 1, Tr 12-13- Nhà xuất bản Quân đội nhân dân Việt Nam)

(Truyện ngắn Lặng lẽ Sa Pa được nhà văn Nguyễn Thành Long sáng tác năm 1970. Trong truyện anh thanh niên là nhân vật chính, 27 tuổi, làm công tác khí tượng kiêm vật lý địa cầu một mình trên đỉnh Yên Sơn cao 2.600 mét ở Sa Pa. Dù sống cô độc, anh vẫn yêu công việc thăm lặng của mình (đo gió, đo mưa, báo thời tiết) vì nó gắn liền với việc phục vụ sản xuất và chiến đấu của đất nước.

[...]Anh thanh niên bật cười khanh khách:

- Các từ ấy đều là của bác lái xe. Không, không đúng đâu. Một mình thì anh bạn trên trạm đỉnh Phan-xi-păng ba nghìn một trăm bốn mươi hai mét kia mới một mình hơn cháu. Làm khí tượng, ở được cao thế mới là lí tưởng chứ.

Anh hạ giọng, nửa tâm sự, nửa đọc lại một điều rõ ràng đã ngẫm nghĩ nhiều:

- Hồi chưa vào nghề, những đêm bầu trời đen kịt, nhìn kĩ mới thấy một ngôi sao xa, cháu cũng nghĩ ngay ngôi sao kia lẻ loi một mình. Bây giờ làm nghề này cháu không nghĩ như vậy nữa. Vả, khi ta việc, ta với công việc là đôi, sao gọi là một mình được? Huống chi việc của cháu gắn liền với việc của bao anh em, đồng chí dưới kia. Công việc của cháu gian khổ thế đấy, chứ cất nó đi, cháu buồn đến chết mất. Còn người thì ai mà chả “thèm” hờ bác? Mình sinh ra là gì, mình để ở đâu, mình vì ai mà làm việc? Đấy, cháu tự nói với cháu thế đấy. Bác lái xe đi, về Lai Châu cứ đến đây dừng lại một lát. Không vào giờ “ốp” là cháu chạy xuống chơi, lâu thành lệ. Cháu bỗng đứng tự hỏi: Cái nhớ xe, nhớ người ấy thật ra là cái gì vậy? Nếu là nỗi nhớ phồn hoa đô hội thì xoàng. Cháu ở liền trong trạm hằng tháng. Bác lái xe bao lần dừng, bóp còi toe toe, mặc, cháu gan lì nhất định không xuống. Ấy thế là một hôm, bác lái phải thân hành lên trạm cháu. Cháu nói: “Đấy, bác cũng chẳng “thèm” người là gì?”...

Anh xoay sang người con gái đang một mắt đọc cuốn sách, một mắt lắng nghe, chân cô đứng đưa khe khẽ, nói:

- Và cô cũng thấy đấy, lúc nào tôi cũng có người trò chuyện. Nghĩa là có sách ấy mà. Mỗi người viết một về...(Trích *Lặng lẽ SaPa*- Theo SGK Ngữ văn 9- Tập 1- trang 185- NXB Giáo dục VN)

-----**Hết**-----

(Thí sinh không được sử dụng tài liệu. Giám thị không giải thích gì thêm)